

El pare Manel

Dc, 30/03/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

El pare Manel em va casar quan feia tres anys que era capellà. Me'l va presentar el meu germà, que vivia al barri de Verdum. En aquell moment m'hagués agradat tenir la llibertat dels meus fills per decidir si casar-me o no per l'església, però no va ser així i el pare Manel ens va donar una nova perspectiva que, sense ser-ne conscients, ens ha anat acompanyant: «Déu no és una imatge, és un plantejament vital total. Si hi és, ho és tot o no és res. Si existeix està plenament integrat al món, a la vida» (*Pare Manel, més a prop de la terra que del cel*, p.43)

D'ençà d'aquell dia ens hem vist poc, però he anat sabent d'ell i no m'han estranyat gens les declaracions fetes ni res del que explica ell en el llibre biogràfic de Francesc Buxeda. El que m'indigna un cop més és l'actitud farisaica d'una part de l'Església jeràrquica —i també d'alguns fidels— que fa l'orni mentre allò que es vol amagar no surti a la llum pública. I en aquest cove clandestí es valoren per igual fets tan naturals com que un capellà tingui parella i d'ignominiosos com la pederàstia. Això sí, el tema del sexe sempre és present, per excés o per defecte. El dia que l'Església deixi de preocupar-se'n obsessivament potser es podrà ocupar d'altres temes més urgents.

El pare Manel és lliure i el mana la pròpia consciència, i davant d'això topem amb la primacia del sàbat damunt de la persona ben recurrent a l'Evangeli. El pare Manel, davant d'una mort anunciada, opta per ajudar la mare a salvar-se. Si això es considera un delicte potser valdrà la pena que, tal com algú suggeria, tots i totes escrivim una carta al bisbat acusant-nos també d'haver ajudat a avortar a algú, algun dia.